

Az Európai Unió Bíróságának C-692/23. AVR-Afvalverwerking ügyben hozott ítélete: Az in-house kivétel alkalmazhatósága több szintű önkormányzati vállalati struktúrában

Case C-692/23 AVR-Afvalverwerking: The applicability of the in-house exception in multi-tier municipal corporate structures

Dr. Várhomoki-Molnár Márta PhD

DOI: 10.37371/KEP.2026.5.4

Címszavak: *in-house* kivétel, árbevétel, összevont éves beszámoló, hulladékgazdálkodás, vállalatcsoport, gazdasági egység

Absztrakt

A cikk az Európai Unió Bíróságának a C-692/23. AVR-Afvalverwerking ügyben 2026 januárjában hozott ítéletét mutatja be, amelyben a Bíróság az in-house szerződéskötés feltételét jelentő 80%-os tevékenységi kritérium értelmezésével foglalkozott egy több szintű önkormányzati vállalati struktúrában. Az ítélet az in-house szerződéskötés versenyt torzító hatásának elkerülése érdekében az ügylet gazdasági tartalmát állította középpontba és a jogszabály szövegén túlmutató követelményt fogalmazott meg a kivétel alkalmazásához olyan esetekre nézve, amikor az in-house szervezet egy vállalatcsoport anyavállalata. Az ügy a holland hulladékgazdálkodás példáján keresztül a komplex önkormányzati struktúrákban rejlő közbeszerzési kockázatokra is felhívja a figyelmet, és egyes közszolgáltatás-szervezési szervezeti megoldások újratervezését teheti szükségessé.

Abstract

The article presents the judgment of the Court of Justice of the European Union in Case C-692/23. AVR-Afvalverwerking, in which the Court addressed the interpretation of the 80% activity criterion – a condition for in-house contracting – within a multi-tiered municipal corporate structure. To avoid the competition-distorting effects of in-house contracting, the judgment focused on the economic substance of the transaction and established a requirement going beyond the text of the legislation for the application of the exception in cases where the in-house entity is the parent company of a corporate group. Through the example of Dutch waste management, the case also draws attention to the public procurement risks inherent in complex municipal structures and may necessitate a redesign of certain organizational arrangements for public service delivery.

Az in-house szerződéskötés és az új ítélet

A közsféra szervezetei közötti közvetlen szerződéskötés, az úgynevezett „in-house” odaítélés feltételei a közbeszerzések szabályozásának egyik legtöbbet tárgyalt eleme, amely alapvető fontosságú a közszolgáltatások megszervezésének kialakítása szempontjából. A kivé-

telt az Európai Unió Bíróságának (a továbbiakban: Bíróság) esetjoga hozta létre és alakította annak feltételeit,¹ majd a 2014. évi irányelvek kodifikálták a lehetséges eseteket és pontosították azok szabályait.² A klasszikus ajánlatkérők körében a 2014/24/EU irányelv 12. cikke

¹ A Bíróság C-107/98. sz. Teckal Srl kontra Comune di Viano és Azienda GasAcqua Consorziale (AGAC) di Reggio Emilia ügyben hozott ítélete, 1999. november 18. (ECLI:EU:C:1999:562); A Bíróság C-26/03. sz. Stadt Halle és RPL Recyclingpark Lochau ügyben hozott ítélete, 2005. január 11. (ECLI:EU:C:2005:5). Az in-house szerződéskötéshez kapcsolódó jogesetek összefoglalóját lásd: Gyulai-Schmidt Andrea, Tátrai Tünde, Várhomoki-Molnár Márta: Európai Uniói Közbeszerzés – Jogesetek magyarázatokkal. 2019/2. 40-66. o. és Gyulai-Schmidt Andrea, Tátrai Tünde, Várhomoki-Molnár Márta: Európai Uniói Közbeszerzés – Jogesetek magyarázatokkal. 2022/1. 9-36. o.

² Az Európai Parlament és a Tanács 2014/24/EU irányelve (2014. február 26.) a közbeszerzésről és a 2004/18/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről. HL L 94., 2014.3.28., 65 – 242. o. 12. cikk; az Európai Parlament és a Tanács 2014/25/EU irányelve (2014. február 26.) a vízügyi, energiaipari, közlekedési és postai szolgáltatási ágazatban működő ajánlatkérők beszerzéseiről és a 2004/17/EK irányelv hatályon kívül helyezéséről. HL L 94., 2014.3.28., 243–374.o. 28. cikk.

határozza meg azokat a szigorú kereteket, amelyek között az ajánlatkérők közbeszerzési eljárás nélkül köthetnek szerződést saját vagy közösen kontrollált szervezeteikkel (ún. vertikális in-house kapcsolat). Az irányelv (31) preambulumbekzdése kiemeli, hogy a szabályozás célja a korábbi jogbizonytalanság felszámolása a közszférán belüli szerződéskötés lehetősége kapcsán, valamint annak garantálása, hogy a mentesített együttműködések ne váljanak a magánszférabeli szereplők kizorításának vagy indokolatlan versenyelőny szerzésének eszközévé.

A Bíróság 2026. január 15-én hozott ítéletet a C-692/23. sz. AVR-Afvalverwerking ügyben,³ amelyben a közszolgáltatások szervezése szempontjából egy fontos elemmel egészítette ki az in-house kivétel értelmezését. A döntés tükrözi a Bíróság azon szemléletét, amely a belső piac védelme és a verseny torzulásának megakadályozása érdekében, a jogszabályi szövegnek való formális megfelelésen túlmutatóan, az ügyletek gazdasági tartalmát és az értelmezett irányelvi rendelkezések célját helyezi előtérbe. Ez a szemlélet az ítéletben egy olyan jogértelmezés kialakításához vezet, amely abban az esetben, ha az in-house társaság leányvállalatokat irányít, a kivétel alkalmazhatóságához a jogszabályi szövegben nem kifejezetten szereplő feltételt állapít meg. Az ügy a holland hulladékgyűjtés példáján keresztül a komplex önkormányzati struktúrákban rejlő közbeszerzési kockázatokra is felhívja a figyelmet, és egyes közszolgáltatás-szervezési szervezeti megoldások újratervezését teheti szükségessé.

Az alapeljárás tényállása és a felek közötti jogvita

A jogvita alapját egy holland önkormányzatok által hulladékgyűjtési feladatok ellátására kialakított, többszintű közszolgáltatás-ellátási modell szolgáltatta. A tényállás szerint az ún. BAR-önkormányzatok (Barendrecht, Albrandswaard és Ridderkerk) hulladékkezelési feladatok ellátására hozták létre a BAR nevű szervezetet, amely részesedést szerzett az Irado társaságban. Az Irado-t Zuid-Holland (Dél-Holland) tartomány három önkormányzata alapította többek között hulladékkezelési feladataik ellátása céljából. Az Irado az Afvalsturing Friesland NV (a továbbiakban: AF) részvényese volt. Az AF szintén holland önkormányzatok által létrehozott hulladékhasznosító társaság volt, amely olyan

leányvállalatok csoportjának volt anyavállalata, amelyek közül egyesek más területen működtek, mint az AF-ben részvényes települések által rájuk bízott feladatok. Az előbbi láncolat tette lehetővé, hogy a BAR önkormányzatok háztartási hulladékának kezelését több szerződés útján – közbeszerzési eljárás lefolytatása nélkül – az AF-re bízzák. 2019. december 13-án az Irado és az AF megállapodást kötött a BAR-önkormányzatok háztartási maradékhulladékának 2020. január 1-jétől kezdődő átvételéről, szállításáról és kezeléséről, majd 2019. december 20-án a BAR és az Irado szolgáltatási szerződést kötött, amely a BAR-önkormányzatok háztartási maradékhulladékának kezelésére is kiterjedt.

Az AVR-Afvalverwerking BV (a továbbiakban: AVR), az a kereskedelmi társaság, amely 2019. december 31-ig a BAR önkormányzatok háztartásaiból származó maradékhulladékot hasznosította, megtámadta az AF és az Irado, valamint a BAR és az Irado közötti szerződéseket a rechtbank Den Haag (hági bíróság) előtt. Kérte e szerződések megsemmisítését és a BAR önkormányzatok közbeszerzési eljárás lefolytatására való kötelezését. Az AVR érvelése szerint azért nem állnak fenn az ajánlatkérők által közösen kontrollált in-house szervezettel a közvetlen szerződéskötés feltételei, mert az AF nem csupán egy önkormányzati, házon belüli közszolgáltató, hanem egy olyan cégcsoport anyavállalata, amelynek leányvállalatai a piacon más cégek versenytársai. Miután a rechtbank Den Haag elutasította a keresetét, az AVR fellebbezést nyújtott be a Gerechtshof Den Haag-hoz (hági fellebbezési bíróság), amely előzetes döntéshozatal iránt fordult a Bírósághoz. Az előterjesztő bíróság ismertette, hogy a jogvita eldöntéséhez többek között azt kell értékelni, hogy az AF az öt irányító ajánlatkérő szervekkel fennálló kapcsolatában megfelel-e a 2014/24/EU irányelv 12. cikke (3) bekezdése első albekezdése – az említett irányelv 12. cikke (5) bekezdésének első albekezdésével összefüggésben értelmezett – b) pontjában előírt feltételnek, amely szerint a kontrollált jogi személy tevékenységeinek több mint 80%-át a kontrollt gyakorló ajánlatkérő szervek által rábízott feladatok teljesítése teszi ki, amely arányt a jelen esetben az árbevétel kritériuma alapján kell meghatározni. Míg az alapeljárás alperesei arra hivatkoztak, hogy e rendelkezések kifejezetten azon jogi személy tevékenységeire vonatkoznak, amelynek a közbeszerzési szerződést o-

³ A Bíróság C-692/23. sz. AVR-Afvalverwerking ügyben hozott ítélete, 2026. január 15. (ECLI:EU:C:2026:4).

daítélték, és a releváns árbevétel csak e jogi személy árbevétele lehet, az AVR azt állította, hogy azon csoport árbevételét kell figyelembe venni, amelyhez e jogi személy tartozik, mivel ez az egyetlen módja a valós gazdasági tartalom figyelembevételének. Ellenkező esetben az ajánlatkérő megkerülheti az in-house odaítélés 80%-os tevékenységi előfeltételét azáltal, hogy mesterségesen szétválasztja tevékenységeit oly módon, hogy a vállalkozáscsoporton belül tevékenységei több mint 80%-át maga végezné el az öt irányító ajánlatkérő szervek javára, miközben a csoport egy vagy több társaságát a szabad piacon működtetné.

A 2014/24/EU irányelv 12. cikk (3) bekezdés első albekezdése és (5) bekezdése, amelyek értelmezését az előterjesztő bíróság kérte az előzetes döntéshozatali eljárás keretében, a következő feltételeket támasztja a több ajánlatkérő által együttesen kontrollált in-house szervezettel történő közvetlen szerződéskötéshez:

- a) az ajánlatkérő szerv más ajánlatkérő szervekkel együtt olyan kontrollt gyakorol az adott jogi személy felett, amely hasonló a saját szervezeti egységei felett gyakorolt kontrollhoz;
- b) az érintett jogi személy tevékenységeinek több mint 80 %-át a kontrollt gyakorló ajánlatkérő szerv vagy az ajánlatkérő szerv által kontrollált más jogi személyek által rábízott feladatok teljesítése teszi ki; és
- c) nincs közvetlen magántőke-részesedés a kontrollált jogi személyben az olyan nem kontrolláló és nem blokkoló jellegű magántőke-részesedés kivételével, amely a nemzeti jogszabályi előírások teljesítésére szolgál a Szerződéssel összhangban, és amely nem jár befolyással a kontrollált jogi személy felett.

A 12. cikk (5) bekezdés első albekezdése szerint a fenti b) pontban említett tevékenységek százalékos arányának megállapításához az átlagos összárbevételt vagy más megfelelő, tevékenység alapú mérőszámot, például a releváns jogi személynél vagy az ajánlatkérő szervnél a szerződés odaítélését megelőző három évben a szolgáltatások, áruk és építési beruházások miatt felmerülő költségeket kell figyelembe venni.

A Bíróság ítélete

Az előterjesztő bíróság kérdései alapján a Bíróság először azzal a kérdéssel foglalkozott, hogy hogyan kell számítani a 2014/24/EU irányelv 12. cikk (3) bekezdés első albekezdés b) pontja szerinti 80%-os tevékenységi

küszöböt, ha a kontrollált szerv egy vállalatcsoport anyavállalata. Kizárólag az anyavállalat közvetlen árbevételét kell-e vizsgálni, vagy figyelembe kell venni az ellenőrzött jogi személy árbevételén kívül az azon csoport részét képező többi jogalany árbevételét is, amelynek e jogi személy az anyavállalata?

A Bíróság ezzel kapcsolatban felidézte, hogy ítélkezési gyakorlata szerint valamely uniós jogi rendelkezés értelmezéséhez nemcsak annak szövegét, hanem annak szöveggörnyezetét, és annak a szabályozásnak a célkitűzéseit is figyelembe kell venni, amelynek az részét képezi.

Elsőként a Bíróság a 2014/24/EU irányelv 12. cikk (3) bekezdés első albekezdés b) pontja, valamint (5) bekezdésének szövegét vizsgálta meg, és megállapította, hogy azok megfogalmazásából nem következik az, hogy a tevékenységi kritérium vizsgálatát azon jogi személyre kellene korlátozni, amellyel a szerződést megkötik. Az ítélet szerint a más jogalanyok közvetítésével végzett, illetve a tágabb értelemben a szerződő jogi személyhez kapcsolódó tevékenységek figyelembevétele is megfelel az említett rendelkezések szövegének, az árbevételnek pedig alkalmasnak kell lennie arra, hogy megfelelően megjelenítse a kontrolláló ajánlatkérők részére végzett tevékenységeket. Ebből következik, hogy az ilyen értékelés szempontjából az azon csoporthoz tartozó többi jogalany árbevétele is releváns, amelynek az ellenőrzött jogi személy az anyavállalata.

A nyelvtani értelmezés után a Bíróság a rendszertani értelmezés módszerére tért rá. Az érintett rendelkezések szöveggörnyezetét vizsgálva kiemelte azon jogszabályi feltételt, amely szerint a kontrollált jogi személyben főszabály szerint nem lehet közvetlen magántőke-részesedés. Az Irányelv (32) preambulumbekkezdése szerint e rendelkezés célja megakadályozni, hogy valamely magánszférabeli gazdasági szereplő indokolatlan előnyhöz jusson versenytársaival szemben. Az ítélet szerint ebből következik, hogy az uniós jogalkotó szándéka az volt, hogy a közbeszerzési szerződés közvetlen odaítélésének lehetőségét a valamennyi érintett jogalanyt magában foglaló gazdasági kontextus figyelembevételével értékeljék. A tágabb gazdasági kontextus keretében nem hagyható figyelmen kívül egy olyan csoport létezése, amelynek élén a szerződő jogi személy áll.

Harmadikként a történeti értelmezési elv szerint is megvizsgálta a Bíróság a 12. cikk (3) bekezdésének értelmét.

A rendelkezés keletkezésekor az uniós jogalkotó kodifikálni és pontosítani kívánta a Bíróság gyakorlatában kialakult in-house kivételt. Az Irányelvet megelőző gyakorlatában a Bíróság kimondta, hogy ahhoz, hogy valamely közbeszerzési szerződést közvetlenül egy ellenőrzött jogalanynak ítéljenek oda, e jogalanynak tevékenységei lényeges részét az őt irányító ajánlatkérő szerv vagy szervek javára kell végeznie, amit az ügy valamennyi körülményének figyelembevételével kell értékelni, mind minőségi, mind mennyiségi szempontból.⁴ Az uniós jogalkotó azzal, hogy az Irányelv 12. cikke (3) bekezdése első albekezdésének b) pontjában 80%-ban határozta meg a kontrollált jogi személy által a kontrollt gyakorló ajánlatkérők által rábízott feladatok végrehajtása keretében elvégzendő tevékenységek arányát, pontosítani kívánta a Bíróság gyakorlatában szereplő kritériumot, azonban ebből nem következik, hogy a jogalkotó úgy ítélte volna meg, hogy az adott ügy összes körülményének figyelembevételével történő értékelést már ne kellene elvégezni. E körülmények közé tartozik, hogy az ellenőrzött jogi személy valamely csoport anyavállalata, így tevékenységeinek értékeléséhez figyelembe kell venni azokat a tevékenységeket, amelyeket a csoporthoz tartozó többi szervezeten keresztül végez.

Negyedikként a Bíróság a teleológiai, azaz a vizsgált rendelkezések célja szerinti értelmezést alkalmazta. Megállapította, hogy az értelmezett szabályok a verseny torzulásának megelőzésére irányulnak abban az értelemben, hogy céljuk annak biztosítása, hogy a közbeszerzési kötelezettség továbbra is alkalmazandó maradjon abban az esetben, ha az ellenőrzött jogi személy a piacon működik, és ezért versenyben állhat más vállalkozásokkal. A versenytorzulások megelőzésére irányuló cél megvalósítása szempontjából pedig nem releváns az a körülmény, hogy az ellenőrzött jogi személy közvetlenül vagy olyan jogalanyok közvetítésével végzi tevékenységét az ajánlatkérők részére, amelyeknek az anyavállalata. Következésképpen a tevékenységek azon részének meghatározásakor, amelyet a kontrollált jogi személy az őt ellenőrző ajánlatkérő szervek részére vé-

gez, figyelembe kell venni az azon csoport részét képező többi jogalany tevékenységeit, amelynek ő az anyavállalata, és ebből következően e szervezetek árbevételét is, amikor arról van szó, hogy teljesül-e a 80%-os kritérium. Ezt az értelmezést erősíti az is, hogy egyrészt nem kizárt, hogy a leányvállalatok közvetetten részesülhetnek az anyavállalat verseny nélkül odaítélt közbeszerzési szerződéseiből, ami azzal a hatással járna, hogy indokolatlan előnyt biztosítana számukra a versenytársaikhoz képest. Másrészt a vizsgált rendelkezések célja nem függhet a vállalatcsoport szerkezetétől, mert ez azzal a következménnyel járna, hogy az ellenőrzött jogi személy könnyen megkerülhetné az előírt feltételt azáltal, hogy mesterségesen szétválasztja tevékenységeit, és azok egy részét olyan társaságokra bízna, amelynek ő az anyavállalata.

Miután a Bíróság megállapította, hogy az in-house kivétel 80%-os árbevételi feltételének alkalmazásakor az anyavállalat, mint in-house társaság tekintetében a teljes csoport árbevételét kell figyelembe venni, annak a problémának a tárgyalására tért rá, hogy milyen módszerrel kell a csoport árbevételét meghatározni. Az előterjesztő nemzeti bíróság kérdése arra is vonatkozott, hogy ilyen esetben az összevont (konszolidált) beszámolóra vonatkozó szabályokat tartalmazó 2013/34/EU irányelv⁵ alapján megállapított összesített árbevétel-e a releváns adat. Alternatívaként merült fel a nemzeti bíróság számára, hogy a számviteli helyett versenyjogi koncepció követendő, és azon vállalkozások árbevételét lehet figyelembe venni, amelyekkel a szerződő jogi személy a „vállalkozás” uniós versenyjog szerinti fogalma értelmében vett gazdasági egységet képez.

Az ítélet szerint amennyiben valamely társaság köteles konszolidált pénzügyi kimutatásokat készíteni, a számviteli szabályok alapján megállapított összesített árbevétel hűen tükrözi az anyavállalat által azon csoport keretében folytatott tevékenységeket, amelynek élén áll, és így lehetővé teszi annak megfelelő értékelését, hogy az anyavállalat teljesíti-e a 2014/24/EU irányelv 12. cikke (3) bekezdése első albekezdésének b) pontjában elő-

⁴ A Bíróság C-553/15. sz. iUndis Servizi ügyben hozott ítélete, 2016. december 8. (ECLI: EU:C:2016:935) 31. és 32. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat.

⁵ Az Európai Parlament és a Tanács 2013/34/EU Irányelve (2013. június 26.) a meghatározott típusú vállalkozások éves pénzügyi kimutatásairól, összevont (konszolidált) éves pénzügyi kimutatásairól és a kapcsolódó beszámolókról, a 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 78/660/EGK és a 83/349/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről. HL L 182., 2013.6.29., 19–76.o.

írt, 80%-os árbevételi feltételt. Miután a Bíróság a számviteli szabályok szerint megállapított összesített árbevételt megfelelő adatnak tartotta az említett szabály alkalmazásához, és megállapítható volt, hogy az adott esetben ezt figyelembe véve az in-house kivétel nem állt fenn, a Bíróság nem tartotta szükségesnek tárgyalni, hogy milyen jelentőséggel bírnak más kritériumok, mint például a „vállalkozás” uniós versenyjog szerinti fogalma.

Végezetül a Bíróság foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy helye van-e az ítélet időbeli hatálya korlátozásának. Az AF terjesztett elő erre vonatkozó kérelmet – arra az esetre, ha ítéletében a végül kimondott következtetésre jut a Bíróság –, azzal az indokkal, hogy ez az értelmezés számára nem volt előre látható, és nem is volt köteles ilyen értelmezéssel számolni. A Bíróság emlékeztetett rá, hogy az előzetes döntéshozatali eljárásban általa adott értelmezés megmagyarázza és pontosítja az érintett szabály hatályát és jelentőségét, amely szerint azt a hatálybalépésének időpontjától értelmezni és alkalmazni kell, illetőleg értelmezni és alkalmazni kellett volna. Ebből következik, hogy az így értelmezett szabályt a nemzeti bíróság alkalmazhatja, és azt alkalmaznia kell az uniós bírósági ítélet kihirdetése előtt létrejött jogviszonyokra is. A Bíróság csak kivételesen, az érdekeltek jóhiszeműségére és a súlyos zavarok kockázatának fennállására vonatkozó két alapvető feltétel teljesülése esetén dönthet az ítélete időbeli hatályának korlátozásáról. Az ítélet szerint mivel az AF nem igazolta ezen feltételek megvalósulását, nincs helye az időbeli hatály korlátozásának, az ítéletben foglalt értelmezés tehát hivatkozható a korábban kötött szerződések kapcsán is.

Következtetések

Az ítéletben foglalt értelmezés a közbeszerzésekről szóló 2015. évi CXLI. törvény 9. § (1) bekezdés h) és i) pontjának alkalmazásakor is irányadó. Az AVR-Afvalverwerking ügyben több önkormányzati ajánlatkérő közösen irányította azt a szervezetet, amely más társaságok anyavállalata volt, a 80%-os tevékenységi, illetve árbevételi kritérium ugyanakkor egyaránt jellemzője azon in-house kivételnek, ahol az ajánlatkérő egyedül gyakorol kontrollt az in-house társaság felett, így az ítéletben foglalt következtetések ilyen esetben is érvénye-

sek. Az értelmezés olyan helyzetre vonatkozik, ahol az ajánlatkérő kíván az általa irányított társasággal szerződni, amely más társaságok anyavállalata. Az ítélet alapján ilyenkor az in-house kivétel alkalmazásakor a 80%-os árbevételi kritérium tekintetében a teljes csoport összevont (konszolidált) árbevételét kell vizsgálni. Ezzel szemben a vállalatcsoport árbevétele nem releváns, ha az irányított jogi személy, amellyel a kivétel alkalmazásával szerződést kötnek, csak a csoport egyik leányvállalata, anélkül, hogy bármilyen irányítást gyakorolna az ugyanazon csoporthoz tartozó többi vállalkozás felett.⁶

Az AVR-Afvalverwerking ügyben hozott ítélet az in-house kivétel szűkebb értelmezését adja annak érdekében, hogy az ajánlatkérők egy több cégből álló struktúra kialakításával ne felelhessenek meg formálisan a kivétel feltételeinek úgy, hogy a szabályozás tényleges gazdasági célja, a versenykorlátozó hatás elkerülése közben nem valósul meg.

Mivel az in-house szerződés lehetősége egy kivétel a verseny és a belső piaci alapelvek érvényesülése alól, annak feltételei nem értelmezhetőek kiterjesztően. A Bíróság az AVR-Afvalverwerking ügyben hozott ítéletében támaszkodott az Undis Servizi ügyben hozott ítéletére, amelyben – szintén önkormányzati hulladék-gazdálkodási szerződéskötés kapcsán – foglalkozott azon feltétel értelmezésével, hogy az in-house szervezet tevékenységének lényeges részét az öt tulajdonló ajánlatkérő(k) javára kell végeznie. E korábbi ítéletében kimondta, hogy elengedhetetlen, hogy az in-house szervezet tevékenységét elsősorban azon önkormányzatnak vagy önkormányzatoknak szánja, amelyeknek, illetve amelyeknek a tulajdonában áll, és minden más tevékenysége csak másodlagos jellegű. Ennek meghatározásához figyelembe kell venni az ügy valamennyi körülményét, a minőségeket és a mennyiségeket egyaránt. A 2014. évi irányelvek a jogbiztonság érdekében a tevékenység lényeges részére vonatkozó ezen kritériumot konkretizálták a 80%-os tevékenységi, illetve árbevételi szabállyal. Az ajánlatkérők részéről érthető igény, hogy világosan és pontosan megfogalmazott feltételekkel alkalmazhassák a közbeszerzési kivételt, és ennek megfelelően alakíthassák ki szervezeti és szerződéses megoldásaikat feladataik ellátására. A részletes feltételek

⁶Rantos főtanácsnok C-692/23. sz. AVR-Afvalverwerking ügyben előterjesztett indítványa, 2025. április 30. (ECLI:EU:C:2025:310).

kodifikálása mellett ugyanakkor előfordulhatnak olyan helyzetek, ahol önmagában a feltételeknek való megfelelés mellett mégsem érvényesülne a szabályozás célja. A Bíróság az AVR-Afvalverwerking ügyben egyrészt a korábbi gyakorlatát, másrészt a számviteli szabályozást segítségül hívva tudott kialakítani egy olyan értelmezést, amely a kodifikált jogszabályi szöveg alapján eddig a gyakorlatban nem ismert feltételt fogalmazott meg. A Bíróság azon következtetése, hogy a kodifikáció után, a 80%-os küszöb értelmezése körében is alkalmazandó a korábbi gyakorlat, amely az ügy valamennyi

körülményének figyelembevételét követeli meg, a formális megfelelésen túl további vizsgálati és kockázatelemzési lépéseket tehet szükségessé az in-house kivételt alkalmazni kívánó ajánlatkérők számára. Lényeges ugyanakkor, hogy az adott helyzetben a Bíróság számára a közbeszerzési jog és a számviteli szabályozás összekapcsolása konkrét tételes jogi megalapozást is adott ahhoz, hogy túllépjen az in-house kivétel tevékenységi-árbevételi feltételének egyetlen jogi személyre korlátozott alkalmazásán.